

- רב"ח: זאת אומרת המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו.
 שאם לא תיעשה כמונחת ע"ג קרקע, ושניהם לא יקנו.
 רבא, לעולם - לא קנה חבירו, וכאן מגו דזכי לעצמו זוכה לחבירו.
 תדע, שאילו אמר לשלוחו צא וגנוב לי, וגנב - פטור. ושותפין שגנבו - חייבין.
 והיינו משום מגו דזכי לעצמו זוכה גם לחבירו, ש"מ.
 רבא: השתא דאמרינן מנו, חרש ופקח שהגביהו מציאה, מתוך שלא קנה
 חרש [בהרמת פקח דלא קנה אפי' לעצמו] לא קנה פקח.
 ובשני חרשין דעלמא שקנו - תיקנו רבנן שלא למריבה עם שלישי
 אבל כאן יאמר החרש, אי פקח לא קנה אני אקנה?
 ראבדר"א לר"א: דיוקן של רב"ח [שהמגביה מציאה לחבירו קנה חבירו] מהמשנה.
 לא מהרישא
 ולא מדתני
 זה אומר כולה שלי.
 ולא ממשנה יתירה
 דהמגביה מציאה לחבירו קנה חבירו. - דאפשר דמיירי במקח
 וממכר וקמ"ל דהך דאמר 'חציה שלי' לא להיות כמשך אבידה,
 אלא מערים כדי שלא יצטרך להשבע אם יגיד כולה שלי.
 ולא מ'היו שנים רוכבין ע"ג בהמה' - דתו למה לי?
 ולא ממשנה יתירה
 'המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו' - דהא קמ"ל שגם רוכב קונה
 'בזמן שהן מודין או שיש להן עדים - חולקין בלא שבועה'
 ולא מיירי במקח וממכר - דפשיטא.
 ובהכרח דבמציאה וש"מ: המגביה מציאה לחבירו קנה חבירו.
 אר רבא: אמר לך: מגו דזכי לעצמו, זכי גם לחברו.

היו שנים רוכבין.

- ח:
 רב יוסף מר"י: ש"מ משמואל ב', רכוב ומנהיג - חד קני וחד לא קני, וא"י איזה מהם
 ופשוט
 ומיבעי
 רכוב במקום מנהיג - אי רכוב עדיף שתופס בה,
 או מנהיג עדיף שהולכת מחמתו.
 רב יוסף מר"י: דתנן: המנהיג סופג ארבעים, והיושב בקרון סופג מ', ור"מ פטרו
 מדאפיך שמואל ותני: שחכמים שפטרו ש"מ: רכוב לא קונה, וכ"ש רכוב במקום מנהיג.
 רב יוסף: ר"י הוא שאמר נחזי אנן.
 וזכורני שהקשתי
 וענה לי ר"י:
 שאין לדמות רכוב שתופס במוסירה, ליושב דלא תפיס
 לרב ושמואל - מוסירה לא קני.
 א"ד: שאבוי זה ששאל לרב יוסף, וזה מה שרב יוסף השיבו.

מוסירה - כאדם המוסר לחבירו

- מר"ה
 מחבירו קנה - שמסר לו חברו,
 במציאה ובנכסי הגר - לא קנה דמו מסר לו שיקנה.
 ותך
 ד'היו שנים רוכבין ע"ג בהמה וכו', לאו ר"מ דאי יושב קני כ"ש רכוב
 לרבנן אין להוכיח
 רכוב קנה שכאן מיירי במנהיג ברגליו וקמ"ל דעדיף ממנהיג ותפיס בה